

Buda vára

A magyar államiság szimbóluma csaknem a legelső sorban Buda vára, amely már Mátyás király palotáját is őrizte és ma is az államfő székhelye. Az alkotmányhű magyarság mély áhitattal tekint föl Buda várára akkor is, ha látja, akkor is, ha csak rá gondol a távolból. Buda vára története tehát nem lehet közömbös a magyar nemzet előtt és különösen nem lehet közömbös az a világraszóló ünnepe, ami a közeli napokban Buda vára falai között fog lezajlani. Ez az ünnep, Buda vára visszafoglalásának kétszázötvenedik évfordulója, elsősorban magyar ünnep, de ünnepe egész Európának és ünnepe legelső sorban magának az emberi történet legnagyobb eszméjének, a kereszténységnek is.

1686 nagy történelmi dátuma a kereszténységnek. Ekkor ébredt föl az európai kereszténység szolidaritása és egész Középeurópából seregek, nyugatról pedig számos önkéntes sietett Lipót császár zászlói alá. Lotharingiai Károly herceg alatt brandenburgiak, szászok, svábok, franciák, angolok mintegy kilencezer főnyi seregben harcoltak Buda visszafoglalásáért. Buda visszavétele, amely hetvenkét napos harcot vett igénybe, megtörte a jeget, mert utána még a következő évben Mohácsnál újból nagy csatában verte meg a törököt a császári fővezér és Lotharingiai Károly utódja, Lajos bádeni örgróf, egészen a Balkán hegységig nyomult előre. A végső csapást csak Savoyai Jenő herceg tudta megadni a töröknek Zentánál 1697-ben, amikor a tizenhatéves hadjárat sorsát véglegesen eldöntötte a karlócai béke.

A törökök budai veresége, Buda vára visszavétele azonban az az első rés volt, amelyen előrenyomulva, a nyugati kultúrája el tudta seperni a Buda váráig betolakodott pogányságot. Másfél évszázados megszállás után szabadult föl Buda vára és a döntő vereség megpecsételte Európában a törökség sorsát. 1686 szeptember 2-án este Buda vára lángba borult és három napig egyfolytában égett. Ez a láng, amely évszázadok múlva is felénk világít és hirdeti a kereszténység győzelmét, hirdeti, hogy a magyar nemzet, a magyar föld mindenkor a kereszténység védőbástyája volt és örökkön az is marad.

Fájdalom, a nyugati hadak elsöpörték az európai kultúra útjának gátjait, de a budai Várban nem magyar maradt az úr. A nádoron, a primáson és néhány főuron kívül magyarok nem telepedhettek meg a városban, hanem idegenek lepték el azt és évszázadok kellettek ahhoz, hogy azok, akik annyi vért ontottak a keresztény kultúra védelmében, jogos és most már örök tulajdonukba vegyék a Duna partján emelkedő Várat. Évszázadok alatt lett csak magyarrá Buda vára és maga Buda, amihez az az elszánt és kitartó szívósság kellett, amely a magyar fajszeretben gyökeredzik. Nem erőszakos magyarosítással hódította meg Budát a magyarság azoktól, akik velünk közös harcban a XVII. század egyik legnagyobb fegyvertényeként visszafoglalták: a magyar kultúra hatalmas hódító ereje, a magyar nemzet csodálatos tulajdonságainak vonzóereje, a magyar nép fölszívó ereje tette magyarrá azt a Budát, amely a töröktől való visszavétele után a babiloni képet mutatott.

Néhány nap múlva a koronázó főtemplomban megszólal Kodály Zoltán nagyműve, a Budavári Tedeum, a Bécsikapu-téren felavatják a visszafoglalás emlékművét, a nőalakot, amely keresztet hoz a fölszabadított Budába, elhelyezik azt a hatalmas keresztet és kis lélekharangot, amely az esztergomi rondellán tört rés helyén a fölszabadító sereg útját mutatja és fölállítják az ostrombau elesett magyar hajduk emlékkövét. Végül pedig az ünnepi alkalmóból összeül Budapest székesfőváros törvényhatóságának ünnepi közgyűlése is a Vigadóban, hogy kétszázötven esztendő nagy emlékének áldozzon. Mindezek nemcsak a magyar hősiességet, a magyar szívósságot fogják hirdetni, de messzehangzóan kiáltják oda a világnak, hogy nagy eszmék érdekében mindenkor szükség volt és szükség lesz a nagy nemzetközi összefogásokra. Egyben azonban örök figyelmeztető jel lesz ez az ünnepe Európa és a nagyvilág számára, amelynek tudnia kell, hogy itt, ezen a véráztatta magyar földön Buda vára alatt védtük és fogjuk védeni a keresztény világot minden pogány és minden ördögi támadás ellen.